

Af:

Brita Bastogi

Til Nordisk Folkerigsdag 31. juli til 4. august, 2016.

Tema: Fredlig konfliktløsning en bristvara i dagens värld - kan Norden visa vägen?

Jeg er blevet bedt om, at tale om : **Er det muligt at løse Palæstinakonflikten?**

Og mit korte svar er: nej, det tror jeg ikke det er.

Det er ikke kun fordi jeg er en gammel, desillusioneret aktivist. Hvis vi havde lyttet lidt mere til hvad den amerikanske professor, Noam Chomsky, i sine utallige bøger og artikler har prøvet at fortælle os i årevis, nemlig at USA lige siden den 2. verdenskrig kun har stræbt efter at blive verdens eneste supermagt, uden hensyn til nogen eller noget, så havde vi måske bedre forstået hvad det egentligt er, der foregår i Mellemøsten.

Eller hvad med den franske jøde, Pierre Stambul, der i en nyligt udgivet bog siger:

”I gennem et århundrede har zionismen fungeret ved hjælp af ”facts on the ground”. Med de vestlige ledere som medskyldige har zionismen gjort FN og alle de institutioner, der skulle sørge for, at international ret blev overholdt, afmægtige.”

USA har brug for en allieret blandt alle disse ”rogue states”, som George Bush kaldte dem – altså banditter – og sådan er arabere jo altid blevet opfattet af vesten.

Araberne sidder på olien. Det er nødvendigt at kunne styre olien, der absolut ikke skal deles med Rusland og Kina. Derfor er Israel et uhyre vigtigt vestligt land.

Så hvad sker der med Palæstina?

1: Palæstina 1946 til 2009 (kort). Postkort fra Palæstina Initiativet og Human Rights March

Palæstina forsvinder – fra 1946 og op til i dag.

Hvordan er det muligt, at lige efter en verdenskrig, lige efter oprettelsen af FN, ser vi den vestlige verdens accept af Israels antidemokratiske – anti menneskerettigheder-anti alle mulige FN konventioner og resolutioner – **uden følger** –

Ja, så jeg er bange for, at Palæstina er færdig.

Palæstina skal tømmes for palæstinensere. Det er det israelske endlösungsprojekt, der startede med de zionistiske ideer fra slutningen af 1800 tallet, godt hjulpet af de kristne zionister – og hen ad vejen blev de zionistiske ideer om et Storisrael konkretiseret med fuld støtte fra USA og dets allierede.

2; Zionistisk Forslag 1919 (kort side 11). Niels Høirup: DET HELLIGE LAND, kommenteret atlas over Palæstina / Israel. Regnbue Tryk, 2013.

Her har vi det Storisrael, som jeg tror de stadig arbejder på – grænsen går ind over Libanon, Syrien, – langt ind i Jordan – Sinaihalvøen og Ægypten.

Og Israel har stadig ingen officielle grænser.

Den største militære hjælpepakke til noget land i USA's historie blev lovet til Israel her midt i juni, fordi - understregede Susan Rice (Præsident Obamas sikkerhedsrådgiver), "Israels sikkerhed er hverken af interesse for Demokraterne eller Republikanerne – det er en vedvarende amerikansk interesse".

Så verdens eneste supermagt bakker officielt projektet op – EU trisser lidt modstræbende efter. Ikke engang de arabiske stater råber højt, og det palæstinensiske lederskab er en samarbejdsregering.

Israel har en geopolitisk placering, der gør det så vigtigt for de vestlige magter, at alle de værdier vi hele tiden får at vide **VI** står for - pludselig ikke betyder noget som helst. Krigsforbrydelser, massakrer, alt er tilladt.

Og efter den svada kunne jeg jo bare sætte mig ned,

men jeg vil gerne have lov til at forklare den baggrund, og den udvikling, der gør mig så pessimistisk.

Lad os starte ved forløbet fra omkring 1948

3; Al Nakba 1947 – 1949 (kort side 25). Niels Høirup: DET HELLIGE LAND, kommenteret atlas over Palæstina / Israel. Regnbue Tryk, 2013.

Den 14. maj. 1948, udråbte Ben Gurion Israels uafhængighed. For jøderne deres befrielsesdag, for palæstinenserne Al Nakba, katastrofen.

Den etniske udrensning var allerede godt i gang. Palæstinenserne i den israelske del af Palæstina, blev fordrevet fra deres landsbyer med trusler, vold og mord. Vi kender resultatet. Over 500 landsbyer blev tømte med en 6-700,000 mennesker på flugt, hvoraf mange i dag stadig sidder i flygtningelejre på Vestbredden eller i de omkringliggende lande.

Det var jo ikke lige det, det nydannede FN havde forestillet sig. Så de sendte den svenske diplomat, Folke Bernadotte til Israel som mægler. Helten, der havde befriet danske og norske fanger fra koncentrationslejrene, var derfor også anerkendt af jøderne, som mægler.

Bernadotte brød sig ikke om, hvad han så. Han mente at FN beslutningen skulle gennemføres. Det vil sige, at der også skulle være en palæstinensisk stat, og han insisterede på de palæstinensiske flygtninge ret til at vende tilbage til det Israel de var fordrevet fra.

Det huede ikke den zionistiske terroristorganisation Lehi bedre kendt som Sternbanden. Så den 17. september, 1948, myrdede de ham i Jerusalem

Selvom ingen var i tvivl om, at det var Sternbanden der stod bag, blev ingen dømt. En af Sternbandens ledere, var den senere Premierminister Sharon.

Men, i december 1948 vedtog FN Resolution 194 om de arabiske flygtninges ret til at vende tilbage. En resolution Israel aldrig har respekteret.

Hvorfor bruger jeg så meget tid på det? Det gør jeg, fordi det faktisk er symptomatisk for den måde Israel har brugt vold på, lige fra begyndelsen, og har haft frie hænder til det.

Hvis man er interesseret i denne periode af udrensninger, vil jeg anbefale den israelske historiker Ilan Pappes bog : " The Ethnic Cleansing of Palestine" fra 2006.

Uafhængighedserklæringen

4: FORENEDE NATIONER DELINGSPLAN 1947 (kort side 23). Niels Høirup: DET HELLIGE LAND, kommenteret atlas over Palæstina / Israel. Regnbue Tryk, 2013.

Da Ben Gurion den 14. maj, 1948 oplæste "Israels Erklæring om Grundlæggelsen af Staten Israel" – stod der i denne uafhængighedserklæring, at " Den 29. november 1947 vedtog FNs generalforsamling en resolution om etableringen af en jødisk stat i Eretz-Israel

Men det var jo et falsum. FNs resolution omhandlede etableringen af TO stater – en arabisk og en jødisk....

Og Jerusalem skulle være et FN- område

Så fra første dag af deres selvudnævnte uafhængighed – eksisterer der kun et land i Palæstina – Eretz-Israel.

Nu skal I ikke være bange for, at jeg vil gå igennem hele perioden op til i dag, med de forskellige krige eller de utallige **såkaldte** forsøg på at finde fredsløsninger, det er en opgave, der ville strække sig over mange dage – men jeg vil gerne fremhæve nogle af de ting jeg synes er væsentlige.

5: Israel efter seksdageskrigen 1967 (kort side 333). KONFLIKT OG STORMAKTSPOLITIKK I MIDTØSTEN, af Hilde Henriksen Waage.

Seks-dages krigen i 1967, blev afgørende for det militære styrkeforhold.

Den ægyptiske præsident Nasser, der altid havde kæmpet imod den vestlige dominans i Mellemøsten, håbede at kunne slå israelerne, men tabte eftertrykkeligt.

Israel beherskede nu den ægyptiske Sinaihalvø inklusive Gazastriben, Vestbredden, Østjerusalem og de syriske Golanhøjder.

FNs resolution 242, pålagde Israel at trække sig ud af alle de besatte områder. Israel ignorerer, som de plejer.

Til næste år er det 50 år siden besættelsen.

6: billede med Anwar Sadat (fra avis)

De israelske styrker trak sig tilbage fra Sinai halvøen i 1982 efter Anwar Sadat havde anerkendt Israel ved Camp David aftalen 1978.

Hvor imod de syriske Golanhøjder i 1981 officielt blev annekteret af Israel.

FNs resolution 497 – er sikkerhedsrådets fordømmelse af denne annektering.

I 2005 bliver Gaza "befriet" for israelske bosættere, men omringet af det israelske militær. Det er verdens største fængsel – totalt afhængig af Israel i forhold til mad, medicin, byggemateriale etc etc – ja, i forhold til at overleve.

Fredsforhandlinger - Oslo Aftalen

7: Efter Oslo – Clinton, Arafat og Rabin (fra avis)

Den mest kendte fredsforhandling er Oslo Aftalen. Vi er nu i begyndelsen af 1990'erne

Oslo aftalen skulle handle om palæstinensisk selvstyre på Vestbredden og i Gaza, troede vi.

Men det har den aldrig gjort. Derfor vil jeg godt bruge lidt tid på den.

Jeg henholder mig til, hvad den norske historiker, professor Hilde Henriksen Waage skriver i sin bog "Konflikt og Stormaktspolitik i Midtøsten". Bogen er på en 500 sider – og er meget anbefalelsesværdig i sin systematiske og klare gennemgang.

Norge, siger forfatteren, har jo lige siden 1948 været en af Israels allerbedste venner. Derfor mente Arafat, at israelerne nok ville acceptere forhandlingerne der.

Forhandlingerne blev baseret på et dokument kaldet Sarpsborg-dokumentet, der var udarbejdet gennem hemmelige forhandlinger mellem bl.a. palæstinensereren Hanan Ashrawi og israeleren Yossi Beilin.

Her blev det fastslået, at Israel skulle trække sig ud af Gaza, der skulle blive et slags mandatområde under FN og Ægyptisk kontrol.

Vestbredden skulle der forhandles videre om.

Der skulle lægges en plan for den økonomiske udvikling af Gazastriben og Vestbredden.

Skaffes international bistand til de palæstinensiske områder og udvikles et økonomiske samarbejde mellem dem og Israel.

Og der skulle i det hele taget være et internationalt nærvær som overvågede fredsarrangementet.

Og det er jo helt logisk, ikk? Selvfølgelig skal der være FN og international overvågning.

Hvordan skulle et besat land kunne forhandle om deres selvstændighed med en besættelsesmagt uden et stærkt internationalt pres og tilstedeværelse?

Men, de vanskeligste spørgsmål, om Jerusalem, flygtninge, bosættelser, grænser, en fremtidig stat og sikkerhed, var ikke på dagsorden.

Men selv disse vilkår var for meget for israelerne. Så i den endelige aftale var der intet som handlede om en fremtidig palæstinensisk stat. Alle konflikifulde og vanskelige temaer var udsat. Med god "hjælp" fra de norske fredsmæglere, forsvandt det ene palæstinensiske krav efter det andet:

Der skulle ikke længere oprettes noget tilsynsstyre eller FN-mandat.

Der skulle ikke være nogen international mægling eller anden international nærvær. Alle former for FN-indblanding var helt uacceptabelt for Israel.

Alle referencer til Jerusalem blev taget ud.

Planerne om veje, der skulle binde Gaza og Vestbredden sammen til et sammenhængende palæstinensisk område blev skrinlagt.

Formuleringer om palæstinensisk kontrol over grænseovergangene til Jordan og Ægypten blev taget bort.

8: Vestbredden og Gaza. Fra 1994 og frem (kort side 423). KONFLIKT OG STORMAKTSPOLITIKK I MIDTØSTEN, af Hilde Henriksen Waage.

Israels forhandlingsforslag var fuldt selvstyre for Gazastriben og delvis selvstyre for Vestbredden – i første omgang begrænset til Jeriko.

Det palæstinensiske selvstyre skulle begrænses til fem politikområder: uddannelse, sundhed, turisme, velfærd og skat.

Man kan undre sig over, at de palæstinensiske forhandlere underskrev en aftale, hvor ingen af de vigtigste områder for dem var med- ikke engang en udsigt til et selvstændigt Palæstina eller flygtningenes ret til at vende tilbage.

Men Arafat var desperat – fra at være i eksil i Tunis kunne han komme tilbage til palæstinensisk jord- få en lille bitte territorial base – selv om den var omringet af det israelske militær.

Det internationale samfund koncentrerede sig i stedet om fred og økonomisk udvikling.

Oslo aftalen befriede Israel for en del af deres økonomiske byrder, og de internationale givere krævede at palæstinenserne natten over skabte et samfundsmaskineri som var demokratisk, transparent, og tilregneligt.

Kravet var helt urealistisk – efter næsten 30 år med israelsk okkupation.

Og vi ved, hvad det har skabt af problemer og korrupsion.

MUREN

9: Muren – foto. Pjece udgivet af Palæstina Initiativet og Human Rights March

På billedet kan I se muren, kaldet sikkerhedshegnet eller apartheidmuren, alt efter hvem, der omtaler den.

Den består dels af en 8 meter høj mur, altså dobbelt så høj som nazisternes mur omkring ghettoen i Warszawa, ellers er det et stålhegn omgivet af pigtråd, grøfter, militære sikkerhedszoner og patruljeveje – hvilket vil sige at den fylder en hel del.

10: ABC zoner med muren (kort)(fra vores pjece om Muren?)

Barrieren skulle i princippet følge den grønne linje dvs. 49/67 grænserne, men 85 % af den er bygget på palæstinensisk jord.

Problemet er ikke blot dette, men at den snor sig ind og ud omkring landsbyer med mange checkpoints, afskærer bønderne for at komme til den jord, der nu pludselig

ligger på den anden side af en barriere, forhindrer børn i at komme i skole, mennesker i at besøge hinanden, i at komme fra sted til sted bl. a. til Østjerusalem, der nu ligger på den israelske side.

Efter anmodning fra FNs generalforsamling afgav den Internationale Domstol i Den Haag i juli 2004 en rådgivende mening (advisory opinion) der konkluderede, at barrieren stred imod folkeretten.

Medlemslandene blev bedt om, og vedtog at gøre noget ved det. – Men, hvad har de gjort – intet.

11: kort over Gaza. Pjece udgivet af Palæstina Initiativet og Human Rights March

Gaza

Efter Israel i 2005 trak sine bosættere og soldater ud af Gaza, har striben været afskåret fra omverdenen. Gaza er verdens største fængsel, ydermere et fængsel uden rettigheder.

Hovedparten af den 1.7 millioner store befolkning er registrerede flygtninge fra 1948.

Gaza er omgivet af en barriere og visse steder en 12 meter høj mur med to udgange mod Erez –Israel (altså til Israel) – og mod Rafah til Ægypten. Begge er lukkede.

Man kan undre sig over at udgangen til Ægypten er lukket. Den ægyptiske befolkning er helt klart solidariske med palæstinenserne, men dels samarbejder den ægyptiske regering med Israel, dels er den nok lige så modvillig til at modtage en masse flygtninge, som vi andre er.

Israel kontrollerer grænserne, luftrummet, og havet.

12: Foto af bombninger fra Gaza. Pjece udgivet af Palæstina Initiativet og Human Rights March

Af de israelske massakrer mod denne indespærrede befolkning - var fire af dem voldsomme nok til at blive omtalt i de internationale medier – altså i 2006, 2008/9, 2012 og 2014.

Gaza ligger ud til havet, men fiskerne får kun lov til at fiske op til 6 sømil fra kysten, og vandet ved kysterne er meget forurenet, da renseanlæggene i Gaza blev destruerede under de forskellige israelske bombemassakrer, og ikke genopbyggede. Det samme gælder vandforsyningerne, hospitaler etc etc.

Efter boringer i gasfelterne ud for Gazas kyst er fiskerne underkastet endnu flere restriktioner. Så Gaza beboerne, der desperat mangler mad, har ikke engang adgang til deres egne forurenede fisk.

I kender sikkert alle rædslerne, hvis ikke så læs Mads Gilbert og Erik Fosses bog "Eyes In Gaza".

Disse to modige norske læger, der blev i Gaza under massakren, prøvede virkelig at skabe opmærksomhed om de israelske krigsforbrydelser, men, repressalier imod Israel har vi ikke set nogen af.

Men hvorfor skal indbyggerne i Gaza lide i den grad? Hovedsageligt af to årsager.

For det første havde palæstinenserne den "frækhed" - ved det i øvrigt første demokratiske valg i en arabisk stat, at vælge Hamas ind i parlamentet i 2006.

Det Hamas, som israelerne selv havde hjulpet frem, idet de i 1973 tillod det Ægyptiske Muslimske Broderskab at drive velgørenhed i de besatte områder. Og det gjorde de virkelig godt ved at bygge børnehjem, sundhedsklinikker og skoler, skaffe beskæftigelse til kvinder og oprette et universitet. Så selvfølgelig stemte palæstinenserne på Hamas.

For det andet strækker olie og gasfelterne Noa sig ud fra Gazas kyst, og tilhører altså palæstinenserne. Så chefen for de israelske styrker vurderede i 2007 –at det umuligt kunne lade sig gøre at udvinde gassen uden en overordnet militær operation til at fjerne Hamas fra kontrollen med Gaza.

Det har de så prøvet på ved massebombninger og udsultning af civilbefolkningen lige siden, men Hamas sidder der stadig – det kalder jeg sørme modstandskamp – resistance – så det batter.

FN kan fordømme alt det de vil – så længe medlemmerne ikke sætter handling bag ordene, så længe der ikke er nogen repressalier – sker der ingen forandringer. Israel forbliver urørlig.

Jeg har et billede inde i hovedet af, at på de store udstillinger/salgskampagner for militært legetøj, da står vores generaler med tungen ude af munden for at købe avanceret israelsk militært udstyr – det er jo afprøvet på rigtigt levende mennesker – waw – kan man forlange mere?

13: Vestlige ledere i Paris. Fra avis

Hvad mener vi egentlig med vore såkaldte vestlige værdier som demokrati og menneskerettigheder?

Hvordan er det vi behandler andre lande, der ikke ”makker ret” eller som opfører sig imod vore interesser – ”our interests”, som USA meget klart og åbent udtrykker det?

Da Irak invaderede Kuwait, blev de straffet med sanktioner, som ramte tusinder af irakere, især børn, der døde af sult, af mangel på medicin etc.

Når Israel invaderer - ingen sanktioner trods en permanent besættelse af Vestbredden.

Når Irak bliver beskyldt for at besidde masseødelæggelsesvåben bliver det invaderet og knust af USA og deres allierede.

14: satirisk tegning med Fogh (statsminister i DK og Generalsekretær for NATO). Politiken

Jeg har absolut ingen sympati for diktatoren Hussein, men hvad skal vi kalde det her – demokratisk masse mord?

At Israel har et atombombe arsenal, som ikke er en hemmelighed for nogen, det gider vi ikke engang at snakke om.

Og Gaddafi – endnu en leder, der havde sine egne ideer og ikke mente at USA og EU skulle styre hele showet. Han havde penge, han havde magt og han havde ideer om at skabe et afrikansk EU – så selvfølgelig måtte han knuses.

Rusland skal sanktioneres for at have annekteret Krim.

Hvor er blokaden mod Israel for at annektere Golanhøjderne? Golanhøjderne, hvor et amerikansk selskab nu er ved at bore efter olie.

Men i Danmark udvider vi samarbejdet med Israel. Her til efteråret opretter flere ministerier et nyt innovationscenter ved den danske ambassade i Tel Aviv, for at øge samarbejdet om forskning og innovation.

EU har indført en lov om, at man ikke må købe varer fra bosætterområderne, men de kontrollerer ikke om de produkter vi indfører, kommer fra de besatte områder eller Israel.

Også i Bruxelles vokser den israelske lobbys indflydelse. Ifølge en ny rapport kaldet "Den israelske lobby og EU" omfatter den israelske lobby en stribe organisationer i Bruxelles, der ifølge forfatterne påvirker op til 75% af EU's lovgivning om samarbejdet med Israel. ((Rapporten er udarbejdet af den britiske kampagne Public Interest Investigations/Spinwatch og udgivet af EUROPAL Forum))

Eller hvad mener I om, at der nu er sendt en israelsk delegation til NATOs hovedkvarter i Bruxelles for, som Jens Stoltenberg siger: "Israel har i 20 år været en vigtig alliancepartner. Det er derfor vigtigt at styrke samarbejdet og gå skridtet videre".

Mellemøstens befolkninger ved selvfølgelig godt hvad det drejer sig om, men deres ledere lukker øjnene – måske!

15: FN- registrerede palæstinensiske flygtninge 2010 (kort fra bagsiden). Niels Høirup: DET HELLIGE LAND, kommenteret atlas over Palæstina / Israel. Regnbue Tryk, 2013.

Er Israel et demokrati?

Hver eneste dag hører vi i de vestlige medier om det demokratiske Israels ret til at forsvare sig mod de terroristiske palæstinensere.

Når man er et demokrati har man åbenbart lov til at forbryde sig mod Geneve Konventionen, internationale juridiske rettigheder, Folkeretten,

menneskerettigheder, og ignorere alle de mange FN resolutioner, der omhandler Israel.

Israel er ikke en demokratisk stat. Der er godt nok valg, og valgene fører til valg af en regering, men ingen palæstinensere i de besatte områder kan stemme; det kan bosætterne derimod godt.

Selvom Israel officielt er en sekulær stat, så har staten ingen lovgivning om ægteskab, børn, skilsmisse, arv osv. Disse områder dikteres af din religion.

I det eneste såkaldte demokrati i Mellemøsten sidder mindst 20 palæstinensiske journalister og journaliststuderende fængslet.

Journalister uden grænser placerer Israel som nummer 101 ud af listen på 180 lande. Israel overgås af lande som Sierra Leone og Gabon.

Den israelske stat bygger på **racistiske** principper, for du skal være født jøde eller konverteret jøde for at få israelsk statsborgerskab.

16: De palæstinensiske flygtnings drøm om at kunne vende hjem. Postkort fra det Belgiske solidaritetsarbejde med Palæstina.

Siden 1950'erne har den ene lovgivning efter den anden frataget araberne deres ret til jord. Deres huse bliver revet ned – under et hvilket som helst påskud. De skal oven i købet betale for at få det revet ned, og de har ingen ret til at bygge et nyt.

Israel fortsætter med love, hvor de overtager flygtingenes land. Ved eksproprieringer uden planer, ved love om at de fraværende, dvs de fordrevne flygtninge, ikke kan kræve jorden tilbage.

I Israel foregår en racistisk undertrykkelse af de palæstinensere, der siden 1949 har haft israelsk statsborgerskab.

17: Negev ørkenen (kort over Israel og Palæstina) kildehenvisninger står nederst på kortet.

I Negev ørkenen, som ligger i Israel, er der omkring 160.000 beduiner. De bor i **ikke-
anerkendte landsbyer**. Derfor har de ikke ret til vand eller elektricitet, de bliver anset som illegale og fordrevet, deres landsbyer bliver smadret, deres marker

sprøjtet med gift – så jødiske bønder kan få bondegårde med kæmpe landområder til.

”Hele udviklingen af den zionistiske ide er blevet til en parodi: for at skærme jøderne mod antisemitisme må man fratage palæstinenserne deres jord, huse, træer, deres vand, deres rettigheder og deres menneskeværd”, skriver den danske jøde Morten Thing i forordet til bogen ”Om Zionisme”

18 : West Bank –Israel (kort) kildehenvisninger står nederst på kortet

I de besatte områder udvides bosættelserne dag for dag. Palæstinenserne mister jord, mister deres overlevelsesmuligheder.

Israelerne er kolonialister, og har lavet en apartheid stat (det blev fastslået af eksperter og førende jurister ved Russel Tribunal for Palæstina ved mødet i Sydafrika i 2012)

I de besatte områder kommer palæstinensere for en militærdomstol – også børn. De overføres ofte til fængsler i Israel – mod Geneve konventionens principper.

Jeg vil gerne afslutte dette afsnit med at citere direkte fra bogen ”Om Zionisme”, der er skrevet af den franske jøde Pierre Stambul, med forord af danskeren Morten Thing. De er begge medlemmer af organisationen ”Europæiske Jøder for en Retfærdig Fred”.

”Vesten har skilt sig af med jødeproblemet på bekostning af det palæstinensiske folk. Vesten har helt bevidst forvandlet Europas tidligere **pariaer** til Vestens **agenter** i Mellemøsten. Israel er et vestligt land ”. og

”Det er ikke fordi de vestlige ledere er dårligt informerede, at de støtter Israel betingelsesløst, uanset hvad landets ledere gør. Grundlæggende stemmer det, som zionismen har opbygget (en overbevæbnet stat, der bruger 60% af sit budget på våben og avancerede teknologier, og som fungerer som Vestens fremskudte position i Mellemøsten) fuldstændig overens med deres ønsker. (altså de vestlige leders ønsker – min bemærkning). De (de vestlige ledere) har ingen interesse i fred, hvor israelerne accepterer at leve på lige fod med deres naboer. Ingen amerikansk leder kan bryde denne privilegerede alliance mellem USA og Israel. Ikke kun på grund af den zionistiske lobby- AIPAC – eller de kristne zionisters magt, men

også af strategiske grunde. Denne frihed for straf er hovedårsagen til den ødelæggelse af Palæstina, som pågår”.

Og hvad gør vi så? Er der et håb? Er der muligheder for forandringer?

Tilsyneladende ser det håbløst ud, men kan vi tillade os at give op?

Når palæstinenserne – til trods for daglige drab, ydmygelser, nedrivning af deres huse, fordrivelser fra deres jorde, fra Jerusalem, bliver der.

19: Foto fra B’lin i forbindelse med 10 året for starten af deres protestaktioner. Foto: Brita Bastogi

I landsbyer som B’lin, N’lin og mange andre er der demonstrationer hver fredag efter bønner. Der har været flere intifadaer – udført med forbløffende mod, når man kender forholdene, og de konsekvenser det har – hver gang.

Så hvad kan vi gøre?

Vi kunne f.eks., som FN , konsekvent omtale Vestbredden som Palæstina eller Okkuperet palæstinensisk område.

Vi skal lægge pres på vore regeringer – så de – ligesom Sverige- anerkender Palæstina som en selvstændig stat.

Vi må lægge pres på EU. Vi accepterer ikke EU-Israel Associeringsaftalen, så længe menneskerettigheder bliver brudt.-

Vi må prøve at bryde igennem lydturen til medierne ved at blive ved med at stille spørgsmål og protestere via læserbreve og indlæg.

Ved at være lige så stædige og vedholdende som de norske Bedstemødre For Fred, eller den danske fredsdemonstration, der står hver eneste dag foran Folketinget, og har gjort det i årevis.

Og så bør Israel jo ikke medvirke i den Europæiske song contest – hvad laver de der? – Israel ligger i Mellemøsten ikke i Europa. Ud med dem.

Vi må forlange at FN får agt og magt. Vi har et skævt sammensat sikkerhedsråd, hvor USA siden 1945 har brugt sin vetoet 80 gange. 73 af disse til at stoppe kritik mod Israel, eller resolutioner der handlede om at forsvare den palæstinensiske sag.

Vi må insistere på et verdensbefolkningernes FN, hvor det er generalforsamlingen, der stemmer og afgør. Ifølge resolution nr. 377 (Uniting for Peace) kan Generalforsamlingen behandle sager, som uretmæssigt blokeres af veto i Sikkerhedsrådet. Det er på tide at medlemmerne tager sig sammen og gør noget ved det.

Kan vi gøre noget gennem FN forbundene? Gennem Frit Norden?

20: Israelske, Palæstinensiske og internationale solidaritetsgrupper

Vi skal solidarisk støtte op om de israelske organisationer og græsrodsbevægelser, der støtter palæstinenserne. Der er rigtig mange, og de har det svært, for i Israel laves der hele tiden nye love, der bekæmper dem, hvad enten det er menneskerettighedsorganisationer som B'tselem eller soldaterne i Breaking the Silence, organisationer imod husnedrivninger, - imod Muren, WOfPP, der støtter kvinder og børn der er politiske fanger, Machsum, kvinderne, der står og observerer hvad der foregår ved checkpoints etc etc.

Og allervigtigst er det selvfølgelig at bakke op om BDS – den boykot, divestment and sanctions kampagne, som de palæstinensiske græsrodsbevægelser og organisationer opfordrede til i 2005 med tre krav:

- Afslutning på besættelse og kolonisering af al arabisk jord, som blev besat i juni 1967, og nedrivning af muren
- Anerkendelse af fuld ligestilling for de arabisk-palæstinensiske indbyggere i Israel
- Respekt for, beskyttelse og fremme af de palæstinensiske flygtnings ret til at vende tilbage til deres hjem og ejendom, som beskrevet i FN resolution 194.

De af os, der er gamle nok til at huske og måske var aktive i boykotten mod den Sydafrikanske apartheid, vi ved det virkede – det lykkedes. Det skal det igen.

Hvis man synes det er svært at finde ud af, hvad der skal boykottes – udover nogle avokadoer og dadler – så skal man gå ind på hjemmesiden : Who Profits from the Occupation.

21: Who Profits from the Occupation + www.whoprofits.org

Den startede som et specialiseret projekt under det israelske Coalition of Women for Peace, som feministisk modstand mod besættelsen.

Who profits hjemmeside viser mere end 1000 virksomheder der medvirker direkte i det militære-økonomiske kontrolsystem. Men også hele bosætterindustrien kortlægges.

Det er ikke ringe, hvad de kvinder har afsløret, og hvordan solidaritetsgrupper i hele verden udnytter denne hjemmeside til at afsløre facts, der kan bruges til at lægge pres på virksomheder, banker, regeringer. Her i norden har bl.a. den norske regering og Danske Bank måttet trække investeringer ud af bosættelserne i Palæstina.

I USA er det lykkedes for en del af de studerendes råd, at lave akademisk boykot – og få universiteterne til at trække deres investeringer ud af bosættelserne – det samme gør sig gældende for en række kirker.

Det bliver ikke let - For - Ikke nok med at BDS kampagnen er forbudt i Israel, men de har også bedt regeringerne USA, UK, Frankrig, Canada og andre om at forbyde BDS kampagnen. I Frankrig bliver man arresteret for at bære en t-shirt hvor der står boykot Israel og risikerer en bøde– bare vent, snart bliver den forbudt af EU og i alle vore nordiske demokratier – måske undtaget Sverige.

Demokratiets fineste udtryk – ytringsfriheden, bliver forbudt.

Så selv om lingvisten Noam Chomsky, manden bag de mest sønderlemmende politiske analyser af USA siger – glem Israel, deres forbrydelser er ingenting i forhold til Amerikas, det er USA, der skal boykottes, - og det kan han jo godt have ret i - men hvem tør det?

Så vi må fortsætte hvor vi tror, vi har en chance for at påvirke.

Jeg ved godt at I ryster på hovedet. Det ene øjeblik viser hun at alt er forgæves, og det næste øjeblik opfordrer hun til at vi skal slide os ihjel for en sag hun allerede har lagt i graven.

22: Stéphane et moi – Russel Tribunalet om Palæstina i Sydafrika i 2011. Foto Ingrid Steinitz

Skal håbet forsvinde? Er nederlaget endeligt? Nej – sagde min helt, Stéphane Hessel, født i Tyskland, frihedskæmper, fransk ambassadør og aktivist. Han var med til at skrive FNs erklæring om de universelle menneskerettigheder – og han var ærespræsident for Russel Tribunalerne om Palæstina.

I en alder af 93 år skrev han i en 30 siders pamflet: Stop ligegyldigheden! Engager jer! Vær indignerede og gør oprør hvis det er nødvendigt.

23: Storm P: ” Med det humør, jeg er i besiddelse af, ser det ikke meget ud til verdensfred”